

L'OBJECTE-CRISÀLIDE I LA MIRADA METAMÒRFICA

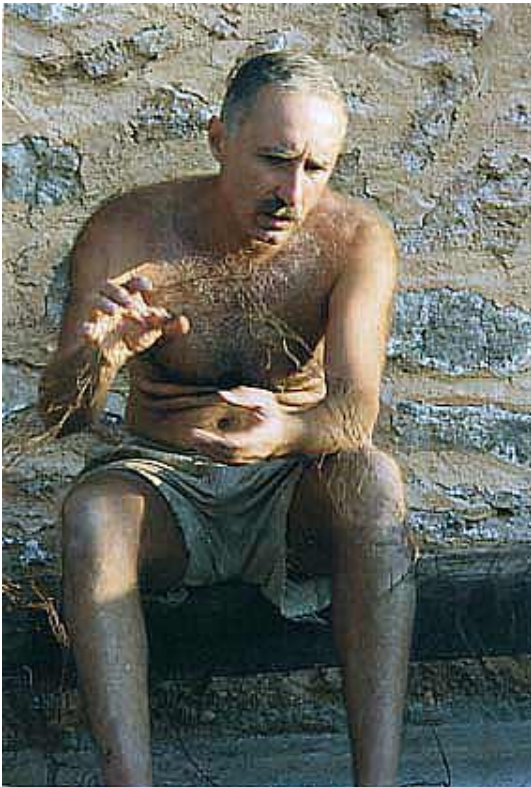
El meu mestre em contà que un dia un home va deixar feina, casa i família per anar a cercar un gran tresor. Després de molts anys de córrer pel món, tornà amb les mans buides, però en entrar pel portal de ca seva, va descobrir que el tresor el duia a dins. Fa temps que es van descobrint nous mons, però tots són aquí.

Fa un grapat d'anys tenia aparaulat un projecte en el Palau Solleric en què hi col·laborava el fotògraf Joan Ramon Bonet. En comentar-me que fou amic personal de **Joan Miró**, vaig aprofitar per fer-li una pregunta que feia molts d'anys que em voltava els parietals. Què opinava de l'afirmació de Joan Prats, quan va dir que si Miró agafava una pedra es convertia en un "Miró". Joan Ramon em contestà que Miró ja triava objectes amb els quals ell s'hi identificava, que en certa manera ja eren una mica mironians. Aquesta opinió - que sempre agrairé -, juntament amb el coneixement del que fan les larves dels tricòpters, va ajudar-me a posar una mica de llum a una activitat que ja feia anys que anava practicant sense saber molt bé el perquè. Es tractava de la curolla de replegar **desjectes** que cridaven força la meua atenció.

I les **larves dels tricòpters**?

Ah, sí, perdonau. Les larves dels tricòpters són uns éssers que en la seva joventut, mentre creixen i es transformen en adults, els agrada recollir petits objectes, bocins de copinyes, fustes, pedres, etc., que van col·locant al seu voltant fins a formar un embolcall o càpsula, que s'adapta amb prou exactitud al cos del seu propietari.

Tots els éssers animats i inanimats cerquen desesperadament trobar el seu **lloc** i el seu **silenci** i quan ho aconsegueixen descarreguen una estranya radiació. Tal vegada sigui l'hora de retornar les deixalles al remitent, reciclades com objectes útils i valuosos, amb propietats màgiques per transmutar l'esperit.

El meu lloc és can Virell, una finca a solixent, entre els serrals i l'escuma, quatre mates ventureres, un ametller florit, set orquídiades al corral i un moix que nom Van-coc, que només em fa cas quan té gana. Aquí, apartat del món i de la bolla, mentre estic aprenent a freqüentar els silencis de qualitat on hi pernocten les formes i les paraules, he anat confitant la teoria de **l'objecte-crisàlide**.

Els objectes, una vegada perduda la seva màscara superficial d'utilitat, esdevenen **desjectes**, posant al descobert la seva verdadera essència. Aleshores poden passar dues coses. La primera, que descansin a la seva **última platja** i, poc a poc, retornin a la terra. La segona esdevé quan després de rodolar pel món i les circumstàncies, es produeix l'encontre entre **desjecte** i **autor**. Davant una **mirada metamòrfica** el **desjecte** es pot transformar en **objecte-crisàlide**, després podrà passar per les mans de comare i, finalment, la intel·ligent i sensible mirada de l'espectador donarà l'obra per acabada. La **mirada** pot transformar allò observat, i l'obra, una vegada acabada, pot transformar el seu autor. Però mentre això es produeix, esdevenen els moments més emotius de tot el procés: el diàleg entre l'home i la matèria, quan l'embat de les muses ens acarona i ens transporta cap a llocs desconeguts.

Dialogant amb la matèria (foto T.Reche).

El projecte **La Penúltima Platja i el Llapis del Temps** no és només una **arqueologia del present** o un **elogi del desjecte**, pretén anar més enllà. És una passa enrere pel camí del coneixement i de la transformació de la realitat interior a través del diàleg amb la natura que ens envolta.

Per acabar vull dir que aquest projecte no hagués estat possible sense la inestimable col·laboració de la calor del **sol**, de l'aroma de la **terra**, i dels **objectes-desjectes** dibuixats per l'**aigua** i el llapis del **temps**. A tots ells, a les persones responsables del museu i a tots els que han ajudat a fer possible aquesta exposició, la meua gratitud.

Per totes les meves relacions

Tomeu l'amo

